Oana Magdalena CENAC, Universitatea „Dunărea de Jos", Galaţi

DESPRE VALORILE PREPOZIŢIEI *DE* ÎN LIMBA ROMÂNĂ

1. Introducere

O preocupare majoră a lingviştilor de toate facturile (descriptivă, explicativă sau teoretică) o constituie categorizarea unităţilor care formează inventarul unei limbi naturale. Rezultatul comun al acestor preocupări este reprezentat de recunoaşterea universal valabilă a cel puţin două clase de unităţi lingvistice. Prima este reprezentată de *categoriile lexicale* (numite şi *principale* sau *propriu-zise*) iar a doua este reprezentată de categoriile aşa-zis *funcţionale,* numite şi *secundare* sau *gramatical(izat)e* (vezi Chomsky (1965, 1981), Emonds (1985), Avram (1997), Corver & van Riemsdijk (2001), Baker (2003), Borer (2004). *Categoriile lexicale* sunt caracterizate ca fiind acele unităţi ale unei limbi care au un sens plin (adesea concret) şi care, în general, determină sensul (lexical) al sintagmei pe care o proiectează. Astfel de categorii exprimă, de obicei, indivizi / entităţi (de ex.numele), acţiuni / evenimente (de ex.verbul), calităţi / proprietăţi (de ex.adjectivul), direcţii / locuri (de ex.prepoziţia, adverbul). *Categoriile funcţionale* sunt acele unităţi ale limbii care nu au sens lexical, ci gramatical, adesea abstract; acesta este fie inerent, asociat prin excelenţă categoriei respective, fie este rezultatul unui proces de desemantizare a unei categorii lexicale devenite funcţională. Pentru prima dintre situaţii pot fi citate ca exemple complementizatorii, anumite articole şi / sau morfeme de număr, gen, timp, aspect etc. Pentru cea de-a doua, pot fi amintite unele auxiliare, prepoziţii şi / sau adverbe. Categoriile funcţionale nu determină sensul global al sintagmei cu care se combină, ci numai îl specifică sau îl completează. De asemenea, se admite în mod curent că apartenenţa la o clasă deschisă sau închisă este un alt criteriu de caracterizare a unităţilor unei limbi. Categoriile lexicale sunt asociate claselor deschise (dat fiind faptul că o limbă se îmbogăţeşte frecvent cu noi unităţi provenite prin derivare, compunere şi mai ales împrumut), în timp ce categoriile funcţionale sunt asociate claselor închise (inventarul acestora este, cu foarte puţine excepţii, fix). Este însă evident că o astfel de clasificare a unităţilor unei limbi este ideală şi că între cei doi poli ai axei există o serie de elemente care au statut mixt. Aşa cum s-a subliniat în numeroase rânduri, este greu de stabilit o ierarhie precisă a acestora, din moment ce limba este în continuă evoluţie şi, prin urmare, cazurile de recategorizare nu sunt puţine. Prin urmare, deşi am putea încălca principiul economiei în limbaj, iafirmat de Chomsky, – este cu siguranţă mai adecvat să vorbim de existenţa unei a treia categorii de unităţi, numite în literatura de specialitate drept *categorii semilexicale*. Situându-se între cele două extreme ale axei pe care am citat-o mai sus, aceste categorii se caracterizează prin faptul că „împrumută" din proprietăţile celor două clase deja citate. Astfel de unităţi sunt, în general, rezultatul unui proces incomplet de gramaticalizare şi corespund anumitor auxiliare (altele decât cele devenite deja funcţionale), cuantificatori şi / sau prepoziţii. Această clasificare semantică nu este, bineînţeles, exactă din moment ce există nume care, la fel ca adjectivele, denotă proprietăţi, sau, la fel ca verbele, denotă evenimente / acţiuni. Aşa cum vom încerca să susţinem în cele ce urmează, apartenenţa la clasa unităţilor semilexicale nu exclude utilizări care sunt specifice numai uneia sau celeilalte dintre clasele de bază.

Ne propunem, aşadar, să analizăm câteva dintre prepoziţiile aparţinând clasei din urmă, şi anume prepoziţia *de* din limba română. Am ales doar această prepoziţie, în primul rând, din motive de spaţiu (având în vedere complexitatea datelor) şi, în al doilea rând, pentru că prezintă anumite particularităţi care merită a fi studiate mai în detaliu. Credem însă că o astfel de analiză poate fi extinsă şi la alte prepoziţii (vezi, de pildă, prepoziţiile *a*, *pe*, *la*, *cu* sau *în*). Prezentarea noastră va fi organizată după cum urmează: definiţie minimală a prepoziţiei; descrierea câtorva dintre utilizările acesteia; câteva trăsături comune ale utilizărilor lexicale şi, respectiv, funcţionale; concluzii.

BDD-A3377 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:58:30 UTC)

Descrierea datelor empirice se va face cu ajutorul câtorva teste (în special sintactice), care vin în completarea celor evocate în primele paragrafe. Ţinem să precizăm că, de-a lungul acestei expuneri, vom face apel uneori la noţiuni şi ipoteze care au fost elaborate în cadrul mai larg al gramaticii generative, în speţă în cadrul teoriilor cunoscute sub numele de *Principii şi parametri* (sau *Guvernare şi legare*) (Chomsky (1981)) şi *Programul minimalist* (Chomsky (1995)).

2. Prepoziţia: definiţie

Vom adopta pentru discuţia de faţă definiţia clasică dată prepoziţiei, anume de a fi capuri (morfologic invariabile), care se pot combina cu un complement de natură variată (dar în special nominală), proiectând astfel grupuri prepoziţionale (vezi, între alţii, Chomsky (1965), Pană Dindelegan (1997)). În calitate de centru de grup, prepoziţia impune complementului său o serie de restricţii gramaticale, printre care restricţia de caz şi cea de topică (GALR (2005)). Astfel, prepoziţiile limbii române se pot construi fie cu acuzativul (*între*, *fără*, *la* etc.), fie cu genitivul (*contra*, *împotriva* etc.) sau cu dativul (*graţie*, *datorită* etc.). În ce priveşte topica, trebuie subliniat că toate prepoziţiile din română au o topică fixă în raport cu complementul lor, în sensul că aceasta îl precedă întotdeauna, de unde şi numele de *pre-poziţie* (cf. *am pus vasul pe (această) masă* vs. **am pus vasul (această) masă pe*). Prepoziţiile funcţionează fie ca predicate independente, exprimând de obicei relaţii circumstanţiale (spaţiale / locative: *de*, *pe*, *spre*, *către*, *lângă* etc., temporale : *pe*, *la*, *sub, în* etc., cauzale : *graţie*, *mulţumită*, *datorită* etc.), dar nu numai (vezi prepoziţia *cu* pentru relaţiile de asociere sau instrumentale), fie sunt subcategorizate de un element din structura în care sunt ocurente (*a crede în → credinţa în*, *a lupta împotriva → lupta împotriva, a opta pentru → opţiunea pentru*), fie apar din motive pur structurale, răspunzând unor constrângeri impuse de contextul în care apar (vezi, în acest sens, prepoziţiile care funcţionează ca mărci cazuale: *o bicicletă a doi copii*, *o cană de lemn*, *atribuirea de premii la zece studenţi*). Potrivit acestor distincţii, se vorbeşte, la fel ca în cazul altor categorii, de existenţa a două clase de prepoziţii: prepoziţii *lexicale* şi prepoziţii *funcţionale* (Rizzi (1988), van Riemsdijk (1990), Tseng (2000), Fagard (2006)). Primele corespund predicatelor independente şi celor subcategorizate; cele din urmă corespund prepoziţiilor care apar din motive structurale (vezi, de exemplu, cazul prepoziţiei *pe* în construcţia obiectului direct). Practic, fie că vorbim de prepoziţia *de* sau *pe* sau *la*, niciuna dintre ele se regăseşte numai într-una dintre clase. Acesta este motivul pentru care unii cercetători le includ într-o a treia clasă, numită clasa *prepoziţiilor semilexicale* (Corver & van Riemsdijk (2001)). În acelaşi timp, considerăm că nu este lipsit de importanţă faptul că niciuna din cele patru prepoziţii nu face parte din clasa celor care impun genitivul sau dativul, ci din clasa celor care se construiesc cu acuzativul (Avram (1997)). În cele ce urmează, vom lua în discuţie cazul prepoziţiei *de* subliniind motivele pentru care acestea aparţin fie clasei lexicale fie cele funcţionale. Totodată, vom face apel şi la utilizările acesteia aşa cum apar ele în Dicţionarul Limbii române, Edotura Academiei, Tomul D.

Prepoziţia *de*

Analiza prepoziţiei *de* poate părea mai puţin convingătoare deoarece, pe de o parte, testele de care dispunem sunt mai puţin numeroase, iar, pe de altă, dificultatea este sporită de multitudinea contextelor în care apare *de*. De aceea, am ales numai două seturi de exemple li vom exclude în mod deliberat alte tipuri cărora le corespund exemple precum *un pahar de cristal (de Boemia)*, *o vacanţă de vară*, *un fel de casă (pe apă)*, *un soi de mere (acrişoare)*, *un kilogram de ardei (gras)*, *nebuna de mătuşa (Maria)*.

Primul tip este reprezentat de exemple precum cel de mai jos :

(a veni →) venirea de la Bucureşti

Al doilea este reprezentat de următoarele construcţii :

a. *un fiu de preşedinte*

b. *o cană de lemn*

Contrastul dintre acestea poate fi scos în evidenţă, în primul rând, de chiar sensul construcţiilor. În timp ce în exemplul *venirea de la Bucureşti* este vorba de un sens locativ (mai precis despre desprinderea de un anume punct – desemnat de grupul prepoziţional *la*

BDD-A3377 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:58:30 UTC)

Bucureşti), în exemplele următoare este exprimată o relaţie de descendenţă (a) sau o relaţie de apartenenţă (b). Aceasta se poate verifica fie prin suprimarea prepoziţiei *de* din construcţiile respective:
venirea la Bucureşti
a. **un fiu preşedinte*
b. **o cană lemn*
fie prin substituţia acesteia printr-o prepoziţie cu alt sens: *venirea pe la Bucureşti.*

Acest tip trebuie diferenţiat de următorul: *casa de la munte*. A se nota că acesta poate fi analizat ca provenind dintr-un alt fel de structură propoziţională decât cea cu verbul *a veni* din exemplul anterior, în speţă *am vizitat o casă la munte* sau *la munte, am vizitat o casă*, în care *de* nu este prezent.

Se observă că testele aplicate, deşi schimbă (parţial) sensul lexical al sintagmelor, nu le afectează structura sintactică. În schim, în *un fiu pe mogul* şi *o cană pe lemn*, aplicarea aceloraşi teste face ca structurile respective să devină agramaticale. Cu alte cuvinte, substituţia este posibilă acolo unde elementul substituit are acelaşi statut (categorial şi / sau funcţional) cu cel al elementului prin care este substituit (vezi în special *de* vs *pe*) când această condiţie nu este respectată, se obţin rezultate agramaticale.

O altă diferenţă pe care vrem să o subliniem cu privire la aceste date apare dacă facem apel la un al doilea test de natură paradigmatică, anume substituţia printr-un grup adverbial sau prepoziţional. Mai precis, se constată că exemplul *venirea de la Bucureşti* permite subtituţia printr-un grup adverbial; în acest caz, *de* se păstrează: *venirea de acolo.* Din contră, exemplul *un fiu de preşedinte* nu permite substituţia printr-un grup adverbial, ci printr-un grup adjectival caz în care *de* nu se păstrează: *un fiu prezidenţial*.

3. Posibilităţi de analiză

Exemplele avute în vedere converg toate către aceeaşi idee: tipul numit aici „clasic" corespunde utilizărilor lexicale ale categoriei prepoziţie. Cu alte cuvinte, elemente grupate sub acest tip pot fi definite ca prepoziţii autentice, adică lexicale. Caracterizarea acestora se regăseşte, în mare parte, în definiţia pe care am adoptat-o la începutul acestei expuneri şi poate fi, bineînţeles, detaliată.

Stowell (1981) şi Emonds (1985), de pildă, propun o analiză a prepoziţiilor (lexicale) în termeni de trăsături categoriale (vezi şi Chomsky (1981)). Conform opiniei acestora, prepoziţiile sunt categorii [-N; -V] care, în virtutea primei trăsături, pot atribui caz (şi uneori rol tematic). Situaţia nu este aceeaşi cu modificatorii prepoziţionali ai numelui: *o regiune cu tropicală, o casă fără ferestre din lemn, un bibelou de porţelan* etc. complementului (nominal) pe care-l domină. Din această perspectivă, prepoziţiile se aseamănă cu verbele (fiind categorii [-N; +V]). Analizele oferite în literatura de specialitate nu sunt însă la fel de unitare în ce priveşte tipul zis „special" de utilizări ale lui *de* în special (şi al celorlalte prepoziţii, precum *a, la, pe)*. Acestea pot fi împărţite în două clase: (a) analize care atribuie statutul de prepoziţie elementelor în discuţie, dar care le tratează ca pe un tip special de capuri (funcţionale sau slabe); (b) analize care nu le atribuie statutul de prepoziţie, ci le tratează ca mărci cu diverse funcţii. Problema care se pune cu privire la prima clasă de analize este reprezentată de natura proiecţiei funcţionale. Analize de genul celei oferite de van Riemsdijk (1990), în cadrul gramaticii generative, propun o caracterizare a acestor capuri în termeni de trăsături funcţionale. Altfel spus, pe lângă trăsăturile [-N;-V], matricea unei prepoziţii funcţionale ar cuprinde şi o trăsătură [+F]. Avantajul unei astfel de analize este că se păstrează paralelismul între categoriile lexicale şi funcţionale, pe de o parte, pentru că şi unele, şi celelalte reprezintă proiecţii şi, pe de alta, pentru că matricea de trăsături a celor două tipuri de categorii poate fi considerată ca fiind aceeaşi, cu diferenţa totuşi că ea se actualizează în mod diferit (ca [+] sau ca [–]) (ca în exemplul mai jos). Dezavantajul acestei analize îl reprezintă faptul că natura trăsăturii [+/-F] nu este precizată şi mai ales că nu este specifică numai prepoziţiilor, ci şi altor categorii. Cu alte cuvinte, realizarea trăsăturii [F] ca [+] în matricea unei categorii (lexicale) duce la transformarea acesteia într-o categorie funcţională.
a. GV b. GV

BDD-A3377 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:58:30 UTC)

V GP V Gp
P GN p GN
| |
N N
[-N;-V;-F] [-N;-V;+F]
pune pe masă , conduce pe musafir

În această primă clasă de analize, trebuie subliniate şi cele propuse de Tseng (2002) şi Abeillé & al. (2003) în cadrul gramaticii de tip categorial HPSG14. Analizând, între altele, prepoziţiile *à* şi *de* din limba franceză, autorii propun o ipoteză în termeni de capuri slabe. Mai precis, un cap slab (adică un element care formează o sintagmă) este un cap care moşteneşte trăsăturile complementului cu care se combină. În situaţia de faţă, prepoziţiile moştenesc trăsăturile nominale ale numelui, iar aceasta explică de ce grupurile introduse de una dintre prepoziţiile cu utilizări speciale se comportă ca sintagme nominale, şi nu prepoziţionale. Soluţia pare convingătoare cu atât mai mult cu cât „împrumutul" de trăsături de la complementul nominal nu exclude păstrarea trăsăturilor de bază ale prepoziţiei. Aceasta explică de ce prepoziţiile în utilizările clasice şi, respectiv, speciale (adică lexicale şi, respectiv, funcţionale) pot avea o serie de comportamente comune.

În fine, cea de-a doua clasă de analize se bazează pe ideea că, în utilizările de tip special, unităţi de felul celor analizate în acest articol nu aparţin, în particular, clasei prepoziţiilor şi nu se numără, în general, printre categoriile (lexicale sau funcţionale) ale unei limbi. Altfel spus, astfel de unităţi nu proiectează în general grupuri, ci se ataşează, la fel ca afixele, la o anumită categorie. În funcţie de specificul categoriei pe care o selectează, acestea. În analiza lui van Riemsdijk (1990) se regăseşte şi o a patra trăsătură [+/- Max], care corespunde proiecţiilor maximale şi, respectiv, nonmaximale (adică intermediare).

Din engl. *Head-driven Pharse Structure Grammar* sunt analizate ca simple mărci care îndeplinesc diverse funcţii: *mărci cazuale*, înţelese (a) ca mărci care atribuie caz numelor aflate într-o structură în care nu pot primi caz de la categoria care le guvernează (Milner (1982), de Jong (1992), Grosu (1998)) sau (b) mărci care au preluat, în diacronie, funcţiile desinenţelor cazuale din latină (Marouzeau (1922), Renzi (1984), Giusti (1993)); *mărci ale adjuncţiei* (Rubin (2002)); *mărci ale marcării diferenţiale a obiectului direct* (Lazard (1994), Ionescu (2000), Aissen (2003), Floricic (2003)) etc. Apariţia acestora din urmă poate fi dirijată de unul dintre factorii următori: (a) individualizare (Niculescu (1965), Pană Dindelegan (1997)); gen zis *personal* (Racoviţă (1940), Graur (1945), Cornilescu (2000)); (c) ambiguitate între subiect şi obiectul direct (Puşcariu (1922), Onu (1959), Guţu Romalo (1973)). După cum se poate observa, o analiză în termeni de mărci este comodă, în sensul că se pot grupa sub o etichetă generală elemente dintre cele mai eterogene.

Pe lângă abordarea generativă, nu putem să nu o menţionăm pe cea clasică pentru care, prepoziţia *de* poate avea următoarele valori:

a. *prepoziţie*, cu următoarele sensuri :

- exprimă proveniența prin indicarea unui loc, sau a unui spaţiu de unde este originar, de unde se trage cineva sau ceva : *Acesta este sentimentul soldaşilor de oriunde.*
- originea sub aspectul sortimentului, al speciei: *Lâna din care se face postav de Braşov.*

-în construcţia de unde, indică manifestarea unui anumit interes, a unei anumite curiozităţi: *Cine eşti, de unde eşti ? Pe la noi ce rătăceşti ?* (V.Alecsandri)

-exprimă deplasarea, descinderea din direcţia aceva sau a cuiva considerat ca fiind situat în spaţiu: *De undeva, de peste deal a urcat la coşere.* (Sadoveanu)

-urmat de „pe la" exprimă aproximarea: „*De pe la toate casele erau duşi în câmpurile acelea fii şi părinţi.*" (Camilar);

Precedat de sau în combinaţie cu „cât" sau „ce" în construcţii exclamative: „*Prin îndemnul său, ce mai de pomi s-au pus în ţinterim!*" (Creangă)

-indică elementul din care se prepară un produs alimentar, farmaceutic, cosmetic etc.: *Prescurile sunt făcute din făină de grâu curată.*

BDD-A3377 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:58:30 UTC)

- indică echivalența dintre două elemente sub aspectul originii, al valorii etc sau includerea în aceeași categorie: *„Amândoi suntem de-o mamă, De-o făptură şi de-o samă.* (Alecsandri).

b. *conjuncție*:

- în construcția *de unde*, cu valoare de conjuncție, exprimă locul sau spațiul din care provine sau de care aparține cineva sau ceva: *„Să se întoarcă la satul de unde iaste."*
- în construcția *de sub care*, cu valoare de conjuncție, indică reluarea în cadrul unei acțiuni a elementului sub care este situat ceva: *„Fusta ei de atlaz albastru deschis, de sub care se zărea un picioruş gras. „* (Negruzzi)
- în construcția *de ce*, cu valoare de conjuncție, indică depăşirea unei acțiuni care se petrece în spațiu prin raportare la altă acțiune: *Trece de ce-i iese în cale*.
- exprimă un raport de dependență prin condiționare dintre două acțiuni care se petrec în spațiu: *„Pe-afară de stai / Te-năbuşi" (*Bacovia*)*
- exprimă încadrarea retrospectivă a unei acțiuni prin raportare la altă acțiune stabilită ca soroc: *„Iar când a fost de s-a- mplinit ajunul zilei... nuntaşi...s-au răscolit."* (Coşbuc);
-exprimă un raport concesiv dintre două acțiuni; cu nuanță condițională: *„Cela ce crede în mine, de va şi muri, fi-va viu"* (Antim)
- nuanță temporală şi opozițională: „Bucuroşi le-om duce toate de e pace, de-i război."; „[Omul merge înainte] *de mănâncă, de se odihneşte ori de doarme."* (Călinescu);
- exprimă raportarea unei acțiuni cu caracter incoativ la altă acțiune, care este nu numai începută, dar şi terminată; cu nuanță finală: *„Cu învoirea lui Belciug, învățătorul s-a apucat de şi-a zidit o casă proprie pe locul bisericii."*(Rebreanu)

c. *pronume relativ*:

- individualizarea unui element în cadrul unei acțiuni, care îl reia, desemnându-l ca loc, ca spațiu etc., de situare, de localizare, de proveniență etc. a acestia: *„Făcând cercetare, m-am plirofolisit cu jăluitorii aceştia, cu prăvălii dă lucra meşteşugul croitorii."*
- popular, cu nuanță instrumentală: *„Mulți durară, după vremuri, peste Dunăre vreun pod, De-au trecut cu spaima lumii şi mulțime de norod."* (Eminescu)

d. ca *interjecție,* poate exprima diferite stări şi sentimente:

- nedumerire, nesiguranță în fața unei situații neclare: *„De, e lucru foarte greu să spui cum te cheamă, când nu-ți dă mâna să spui cine eşti."* (Slavici)
- supărare, mustrare: „Să *vezi că nu-l ascultă, că de! Voi tinerii sunteți cu mințile cam zburătoare."* (Filimon)
- nepăsare față de cineva care se află într-o anumită situație: *„De, ce să-ți fac!"*
- acceptarea unui lucru firesc, concesie în fața unei situații deosebite sau cu valoarea unei afirmații: *„Ei mergeau...părându-li-se...ziuaceas şi ceasul clipă: dă, cum e omulcând merge la drum cu dragostea alăturea."* (Creangă)

4. Concluzii

Aşa cum am spus în introducerea acestei prezentări, nu ne propunem să adoptăm una dintre analizele pe care le-am trecut în revistă. Ne-am limitat, de-a lungul acestei prezentări, la a sublinia că distincția generală între categorii zise *lexicale* şi categorii zise *funcționale* se poate aplica şi prepoziției *de* din limba română. Am încercat să arătăm acest lucru prin aplicarea câtorva teste ale căror rezultate au scos în evidență o serie de diferențe.

BIBLIOGRAFIE :

Abney, S. (1987), *The English noun phrase in its sentential aspect*, Doctoral dissertation, MIT, Cambridge, Massachusetts.

Avram, Mioara (1997), *Gramatica pentru toți*, ediția a doua, Editura Humanitas, Bucureşti.

Baker, M. (2003), *Lexical Categories*, Cambridge University Press.

Borer, Hagit (2004), *Structuring Sense*, Oxford University Press.

Chomsky, N. (1965), *Aspects of the Theory of Syntax*, MIT Press, Cambridge, Massachusetts.

Chomsky, N. (1981), *Lectures on Government and Binding*, Foris, Dordrecht.

Chomsky, N. (1995), *The Minimalist Program*, MIT Press, Cambridge, Massachusetts.

Cornilescu, Alexandra (1993), „Notes on the Structure of Romanian DP and the Assignment of the Genitive Case", *in University of Venice Working Papers in Linguistics* 3.2., p. 107-133.

BDD-A3377 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:58:30 UTC)

Cornilescu, Alexandra (2000), „Notes on the Interpretation of the Prepositional Accusative in Romanian", *in Bucharest Working Papers in Linguistics*, Departament of English, Faculty of Foreign Languages and Literatures, University of Bucharest, vol. II, nr. 1 / 2000, p. 91-106.
Corver, N. & van Riemsdijk (eds.) (2001), *Semi-lexical Categories*, Mouton de Gruyter, Berlin, New York.
Dindelegan, Gabriela (eds.), *The Essential Grammar of the Romanian Language* (în lucru), manuscris disponibil pe site-ul www.linguist.jussieu.fr/~mardale
GALR (2005) = *Gramatica Limbii Române*, Vol. I – *Cuvântul*, Vol. II – *Enunțul*, Editura Academiei Române, Bucureşti.
Guțu Romalo, Valeria (1973), *Sintaxa limbii române. Probleme şi interpretări*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti.
Ionescu, E. (2000), „The Role of *pe* in the Direct Object construction in Romanian (some critical remarks)", *in Bucharest Working Papers in Linguistics*, Departament of English, Faculty of Foreign Languages and Literatures, University of Bucharest, vol. II, 1, p. 81-91.
Mardale, A. (2005b), „Case Marking and Prepositional Marking. Some Remarks Concerning *DE*-Phrases in Romanian", *in Bilbao-Deustko Student Conference in Linguistics*, Universidad de Deustko, Bilbao, 23-25 june.
Mardale A. (2002), „Note despre construcția obiectului direct prepozițional în română şi în spaniolă", *in Studii şi cercetări lingvistice*, 1-2, LIII, Editura Academiei Române, Bucureşti, p. 77-94.
Niculescu, A. (1965), „Obiectul direct prepozițional în limbile romanice", *in Individualitatea limbii române între limbile romanice*, Editura Ştiințifică, Bucureşti.
***, Dicționarul limbii române, Editura Academiei, Litera D, p.132-213

ABSTRACT
With this paper, we shall tackle the issue of the preposition de in the Romanian language. Moreover, we intend to prove that the distinction between the so called lexical categories and the so called functional categories mai apply to the Romanian preposition ***de****.*

BDD-A3377 © 2009 Editura Europlus
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:58:30 UTC)